

Chadi eta Laia

Ventall herrian, kaleek ogi fresko usaina zuten eta haurrak eguzkia sartu arte oihuka ibiltzen ziren lekuan, bizi zen Chadi. Zazpi urtekoa eta energia agortezina zirudiena zuena, denek “Bihurrien Erregea” bezala ezagutzen zuten. Okinaren oinetakoak ezkutatzea, gaueko kilkerrek baino ozenago oihu egitea eta zelaietan zehar korrika egitea maite zuen, barre eta oinatz nahasien arrastoa utziz.

Egun batean, ihes egin zion pilota baten atzetik zihoala, nahi gabe urdin argiz jantzitako neskato batekin topo egin zuen, argiz egindako koroa hain delikatua zeramana. Laia printzesa zen, gurasoekin herrira bisitan etorria. Chadi, belauna lurrez estalita, begira geratu zitzaion, begiak zabal-zabalik. Inoiz ez zuen ikusi hain neska garbi eta txukun bat, are gutxiago benetako koroa zeramana.

“Zer egiten ari zara, bihurri hori?”, esan zuen, baina haserretu beharrean, irribarre konplize bat egin zuen.

Horrela hasi zen inork espero ez zuen adiskidetasun bat. Laiak jolas lasaiak irakatsi zizkion, hala nola, hodeietan formak asmatzea edo zuhaitz baten azpian ipuinak irakurtzea. Chadik, bere aldetik, putzuetan zikintzeko beldurrik gabe salto egiten edo aurpegi barregarriekin jendea nola barrearazi erakutsi zion. Baina ez zen

guztia erraza izan. Laia haserretu egiten zen jostailuak lurrean uzten zituenean, eta kosta egiten zitzaion ulertzea zergatik garbitu behar zituen eskuak gozoki zati soil bat jan aurretik.

Gau batean, Chadik pinaburu bat bota ziolako eztabaida baten ondoren bere liburu gogokoenari, Laiak begiratu eta esan zion:

“Ezin naiz zure laguna izan nire gauzak errespetatzen ez badituzu!”

Chadi geldirik geratu zen, bihotza taupaka. Ez zuen bere laguna galdu nahi, hura ez bihurri gisa ikusten zuen lehen pertsona, baizik eta norbait berezi gisa. Beraz, egun hartan bertan, inork espero ez zuen zerbait egin zuen: lurretik jostailu guztiak jaso eta margarita sorta bat (apur bat zapalduta) jarri zuen Laiaren liburuan.

—Barkatu —esan zuen, ohi baino ahots leunagoarekin—. Hobeto egin dezaket.

Laiak begiratu egin zion eta, hitzik esan gabe, eskua luzatu zion. Egun hartatik aurrera, oreka aurkitzen ikasi zuten: batzuetan piratetara jolasten eta kaleetan zehar oihuka ibiltzen ziren, eta beste batzuetan lasai irakurtzen eserita egoten ziren. Chadik deskubritu zuen gustatzen zitzaiola berak asmatutako istorioak entzutea, eta Laiak ikasi zuen nahaspila txiki bat ez zela munduaren amaiera.

Eta horrela, barre artean eta noizean behin barkamen-musu batekin gauzak ondo ez zihoazenean, elkarrekin hazi ziren. Izan ere, adiskidetasuna —eta maitasuna— ez da dena perfektua egitea, baizik eta biok elkarrekin egokitzeko modua aurkitzea, hasieran elkarrentzat eginak ez ziruditen bi puzzle pieza bezala.